

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

คนรกโลก

เราได้พยายามสุดกำลังความสามารถด้วยความเมตตาแล้วๆ ที่ช่วยโลกเราช่วยจริง ๆ ไม่มีคำว่าประจบประแจง เรื่องธรรมนี้ต้องตรงไปตรงมา อย่างที่เรานำภาษาธรรมมาใช้นี้ โลกพูดให้เต็มยศก็คือโลกสกปรก ธรรมเป็นของสะอาด ของสะอาดพูดอย่างตรงไปตรงมาเรียกว่าธรรม ส่วนกิเลสนั้นไปขโมยเขามาแล้วเขาจับยัดใส่คุก ไปติดคุกเป็นนักโทษ แล้วไปถามเป็นอะไรมาติดคุกอย่างนี้ “เขาหาว่า” “แล้วความจริงมันเป็นจริง ๆ เหนอ” “เป็นจริง ๆ นั้นละครับ” แนะ มันไม่ได้ตอบความจริงนะ โลกปลิ้นปล้อน โลกหลอกลวง ธรรมนี้พูดตรงไปตรงมา

เพราะฉะนั้นเสียงธรรมเวลานี้ก็คือหลวงตาบัวละ ในประเทศไทยของเราที่ออกเสียงธรรมมากที่สุด เพราะฉะนั้นเสียงที่แปลกจากกิเลสจึงกระเทือนไปหมด ส่วนมากมักจะเป็นเรื่องของกิเลสนั้นแหละที่ออกมาว่าพูดดูพูดดำ พูดกระแทกแตกตัน พูดหยาบโลน ตัวของมันแบกหามความหยาบโลนหยาบซ้าลามกอยู่ในตัวของมันเต็มตัวมันไม่ได้ว่านะ พูดอย่างนี้พูดชำระของสกปรกในตัวของมัน ที่มันกำลังอมขี้มาพูดอยู่นั้นแหละ มันไม่รู้ตัวนะ นี่ละเรื่องของกิเลส จะว่าดีเสมอๆ ธรรมไม่ว่านะ ตรงไปตรงมาเรียกว่าธรรม

จะให้พูดแบบโลกเราก็พูดได้ ทำไมพูดไม่ได้เราเกิดมากับโลก แต่เวลาปฏิบัติธรรมเข้าไป ปฏิบัติเข้าไปพูดแบบธรรมเป็นขั้น ๆ พอไปบวชเป็นพระพูดแบบพระ เป็นฆราวาสก็พูดแบบฆราวาส แล้วเป็นเด็กก็พูดแบบเด็กทำแบบเด็ก เช่น ไปขโมยอ้อยเขาอย่างนี้ก็ทำแบบเด็กเข้าใจไหม เวลามันโกหกเขามันเก่งนะอิตาบัวนี้ ตั้งแต่เป็นเด็ก เรายังไม่ลืมนะ มันจำได้นะ มันหากเป็นนิสัยของมันเองละทำ ไปขโมยอ้อยเขามาแล้ว เขาปิดประตูไว้เด็กมันลอดได้ อ้อยมันอยู่มูมูรวันะ มูมูสวนเขา

ที่แรกไปก็ขโมยละซี ไปด้อม ๆ พาพี่ชายไป พอไปเห็นลำนั้นใหญ่ลำนี้ใหญ่เสียงขึ้นแล้วนะ ลำนั้นใหญ่ลำนี้ใหญ่ เรื่องขโมยไม่มี ฟาดเสียงลั่นเลย เลยตัดอ้อยเขาตลอดออกมาเจอเจ้าของ เรายังได้ชมเจ้าของ เจ้าของมีศักดิ์เป็นป้า ก็ญาติกันนั้นแหละ เรียกป้าฝ่ายคนสวยงามมากนะป้าฝ่าย สวยงามจริง ๆ เรายังไม่ลืม พอตลอดออกมาได้อ้อยคนละลำออกมา พอดีแกก็มานั้นพอดี แกก็มายืน กิริยาท่าทางของแกไม่มีหน้าบึ้งหน้าเบี้ยว เพราะก็รู้แล้วว่าเด็ก แล้วเด็กก็เป็นพวกญาติกันด้วย

เรายังไม่ลืมนะมายืนยิ้ม ๆ “เด็กเหล่านี้ สุทำไมไปขโมยอ้อยกู่ละ” ว่างั้นนะ เด็กเหล่านี้คือมีสองคน สุทำไมขโมยอ้อยกู่ละ เราก็ลอดรั้วออกมา ทางนี้ก็มาถึงพอดี มาพูด

ยิ้ม ๆ “เด็กเหล่านี้สู้ทำไมขโมยอ้อยกู่ละ” อ้อย มันแก่งงนะ นี่ละคำโกหกเราไม่ลืม เด็ก ๆ เราก็ก๊อหกแก่งเหมือนกัน ไม่มีใครบอกนะ “ผมไม่ได้ขโมยนะป้า” ฟิงชนะ “ผมมานี้ผมหิว อ้อยมากผมเลยจะเข้าไปตัดอ้อยแล้วจึงจะแบกอ้อยนี้ไปหาป้า แล้วถึงจะไปบ้าน ถ้าป้าก็เอาเสีย” บอกนะ ถ้าป้าก็เอาเสีย “กูไม่เอาแหละ สู้ตัดมาแล้วก็เอาเสีย” ยิ้มแต่มีใหญ่เลย ไปก็ไปโม้ให้ตาฟิงละซี

ตาก็โดดไปบ้านเขาไปเล่าเรื่องอะไรต่ออะไรให้เขาฟัง “เด็กเขาไปขโมยอ้อยสูเมื่อวาน สู้รู้ไหม” ไม่รู้ยังงัย เขาไม่ได้ขโมย เขาเอาคำพูดแก้ตัวของเรานั้นแหละ “เขาไม่ได้ขโมย เขาบอกเขาหิวอ้อย เขาตัดอ้อยแล้วจะแบกมาบอกที่บ้าน แล้วเขาถึงจะกลับบ้าน” “ตัวขโมยใหญ่มันมาเล่าให้กูฟังแล้ว” นั่นแหละที่นี้เอาใหญ่ ตาก็ตัดสันดานกลัวมันจะเป็นนิสัยเด็กขโมย “มาแล้วสูให้เตรียมข้าวเตรียมของให้เด็กสองตัวนี้นะ” “ตำรวจเขาจะมาจับไปมัดใส่คุก มันไปขโมยอ้อยเขา” โอ้ย ร้องไห้ขิ้น เราไม่ลืมนะ โดดขึ้นไปบ้านไปอยู่ในห้อง ปิดประตูก็ก๊ก “นั่นละเขายังจะจับเอาง่าย” เราโดดลงมาแล้ววิ่งลงทุ่งนา เราเลยไม่ลืม ตาตัดสันดาน

นี่เวลาเป็นเด็กมันก็เป็นแบบนี้ อีตาบักก็ขโมยอ้อยแก่งเหมือนกัน เป็นเด็กก็เป็นนิสัยของเด็ก แต่ความจริงนิสัยขโมยไม่มี มันหิวอ้อยมากอย่างว่ามันก็โกหกได้นะ นี่เราพูดตามภาษาที่ว่ามันเป็นไปตามขั้นตามตอนการพูดการจา เป็นเด็กก็เป็นเด็กอย่างนั้น โกหกก็โกหกแบบเด็ก ไม่มีใครถือสีถือสา ครั้นโตขึ้นมาเราก็เข้าเป็นพระก็เป็นแบบพระไปชั้นหนึ่ง ๆ ไปเรื่อย ๆ แบบขรามาอะไรขัดข้องกับกรรมวินัยของพระไม่นำมาใช้ ใช้ในวงของพระคือตลกขบขันกัน หรือหัวเราะอะไรเหล่านี้ หยอกเล่นกันตามประสาพระในวงกรรมวินัยก็มีเหมือนกัน เป็นชั้น ๆ มาโดยลำดับลำดับ

จนกระทั่งออกปฏิบัติ ออกปฏิบัติเข้มมันพุ่งใส่ธรรมแล้วที่นี้ เรื่องโลกจะมายุ่งไม่ค่อยได้ พุ่งเข้าใส่ธรรมพาดให้มันชัดเจน ที่เขาหาว่าหลวงตาบัวอดอุตริมนุสธรรม จะปรับอาบัติปาราชิกหลวงตาบัว จะฟ้องปรับอาบัติปาราชิกหลวงตาบัวหาว่าอดอุตริมนุสธรรม นี่พูดถึงเขาหาว่าเราอดอุตริเข้าใจไหม แล้วธรรมที่เขาว่าเราอดอุตริเวลานี้ออกทั่วโลกแล้ว ใครจะมาฟ้องมาปรับสั่งฆาปาราชิกหลวงตาบัวยกโคตรมาเราก็บอกอย่างนี้เลย ถ้ามันมีโคตรยกโคตรมา ถ้าโคตรเรามีเราอยากฟังเราก็ฟังไม่อยากฟังเราก็เฉยไป เรบอก อย่ามาแต่เพียงคนเดียวให้ยกโคตรมาเลยมาฟ้องหลวงตาบัว

เวลานี้สักชีพยานของหลวงตาบัวออกทั่วโลกแล้ว อุตริหรือไม่อุตริให้ฟังเอา ตัวมันแก่ง ๆ ที่มาฟ้องหลวงตาบัวมันเอาอะไรออกมาอดโลกเขาบ้าง ก็มีแต่คำว่าหลวงตาบัวอุตริมนุสธรรม มันก็ว่าจะมาฟ้องก็ไม่เห็นมันฟ้องนะ อยู่อย่างนี้ เรบอกให้มาทั้งโคตรเลยก็ยัง

ไม่เห็นตัวมันทั้งโคตรของมันนั่นแหละ เจียบ ทีนี้เราก็อวดเรื่อยไปอย่างนี้ เตี้ยวันนี้กำลังอวดอยู่ นี่ละทีนี้พอเข้ามาถึงขั้นนี้แล้วธรรมะปฏิบัติภายในจิตใจ เรียนมาเป็นปากเป็นทางเข้ามา เป็นแบบแปลนแผนผังเข้ามา นำแบบแปลนแผนผังเข้ามา เหมือนที่เรานำแปลนเข้ามาปลูกบ้านปลูกเรือน เรานำแบบแปลนแผนผังจากตำรับตำรามาปฏิบัติตัวของเรานี้เหมือนกับว่าปลูกบ้านสร้างเรือน ผลก็ปรากฏขึ้นมาๆ เรื่อยละทีนี้ นี่ผลเกิดขึ้นจากภาคปฏิบัติ

ทีนี้ต่อไปๆ มันก็เลยถึงขั้นหลวงตาบัวอวดอุตริมนุสธรรมแล้วเตี้ยวันนี้ ไม่อวดยังงัยมันทั่วโลกมานานแล้ว ดีไม่ดีมันออกมาตั้งแต่ไอนี้มันยังไม่เกิด ไอ้จะมาฟ้องเรานี้ อวดอุตริมนุสธรรมเราออกมาตั้งแต่ ดีไม่ดีมันยังไม่เกิด อายุมันเท่าไรไม่ทราบ เราไม่อยากจะถามถึงตัวมันโคตรของมันละ เข้าใจไหม คนแบบนี้ละ เรียกว่ารกโลกคนประเภทนี้ โลกเขายอมรับธรรมของพระพุทธเจ้า นี่มันวางธรรมพระพุทธเจ้า เอาธรรมพระพุทธเจ้าออกพูดมันหาว่าไอ้อวดอุตริมนุสธรรม กองมูตรกองคูของมันเต็มตัวอยู่นั้นมีอะไรบ้างไม่เห็นอวดว่านั่นหรือเป็นของดีจึงไม่อวดเทรอ ธรรมะนี่เทรอเป็นของเลว นี่หรือมันว่าอวด ฟังซิ

เตี้ยนี้มันถึงขั้นนั้นแล้วนะ หลวงตาบัวถึงขั้นเขาว่าอวดอุตริมนุสธรรม แต่ธรรมที่ออกแสดงอยู่ทุกวันนี้ทั่วโลกแล้วนะ จริงหรือไม่จริง เท็จหรือไม่เท็จ ท่านทั้งหลายฟังเอา เราไม่เคยมีสะทกสะท้าน นี่พูดไปสัมผัสก็นามาพูดเฉยๆ เราไม่ได้ก่อกรรมก่อเวร ไม่ได้เคียดแค้นให้มันละ ใครก็ตามมาพูดทั้งดีทั้งชั่ว ชมเชยสรรเสริญแบบเดียวกันหมด ตกไปหมดเลย เราไม่เอาทั้งนั้น มันเป็นเองของมัน เหมือนน้ำตกลงบนใบบัว ตกไปบ่บกลิ้งบู่ไปเลยๆ ต่างอันต่างไม่สนใจกัน ใบบัวก็เป็นใบบัว น้ำเป็นน้ำตกแล้วไปเลย อันนี้เรื่องนิทานสรรเสริญมันก็แบบเดียวกัน ตกไปเลยๆ ไม่ซึมซาบ

ใบบัวไม่ซึมซาบ ทำใจของตัวให้บริสุทธิ์แล้วเป็นแบบนี้ ไม่มีอะไรมาซึมซาบได้เลย เป็นอฐานะ เป็นไปไม่ได้แล้วที่สมมุติจะเข้าไปแทรก ไม่ได้เลย เป็นหลักธรรมชาติกลิ้งตกไปเลย ไม่ว่าความนิทานความสรรเสริญ อย่างที่เขาว่าหลวงตาบัวอวดอุตริมนุสธรรม นี่มันก็กลิ้งตกไปแล้วตั้งแต่เขาวานั้นแหละ พอทราบบ่บกลิ้งตกไปแล้ว ตัวมันยังไม่ตกนะมันยังเคียดแค้นก็ได้เข้าใจไหม ให้มันเผาหัวใจมันนั่นแหละ ไม่ได้เผาเรา ของเรามันตกไปแล้วนี่เข้าใจไหม พูดชัดๆ อย่างนี้ละ พูดอย่างอาจหาญชาญชัย เอาธรรมนอกสมมุติมาพูดให้สมมุติฟัง

กิริยาอย่างนี้เราก็มักไม่เคยแสดงออกมา ท่านทั้งหลายก็ได้เห็นแล้ว คนๆ เดียวตั้งแต่ขโมยอ้อยเขามา ตั้งแต่เป็นเด็กขโมยอ้อยเขามาเรื่อยๆ จนกระทั่งมาบวชเป็นพระถึงขั้นนี้แล้วก็เป็นอย่างนี้ นี่ขั้นสุดท้าย จะไม่มีอะไรเลยนี้ไป ขั้นนี้ขั้นสุดจิตสุดคิด สุดทุกอย่างในหัวใจ ธรรมะก็เต็มหัวใจ ออกเต็มเหนี่ยวๆ จนกระทั่งถึงวันตาย สุดตรงนี้แหละการปฏิบัติ

ธรรม ใครจะว่าอะไรเราไม่เคยสนใจ เพราะธรรมมันครอบโลกธาตุแล้ว จะมาว่าอะไรปาก คนเพียงปากเดียวสองปาก

ธรรมนี้ครอบโลกธาตุแล้ว คุณค่าของธรรมเหนือเท่าไรพูดออกนี้ปากอมธรรม ทั้งนั้นออกมา ไม่ได้อ้อมซ้มาพูด บังๆ เบ้งๆ หาเรื่องใส่คนนั้นหาเรื่องใส่คนนี้ ไม่หาใส่ใคร พูดตามความสัตย์ความจริง เพราะฉะนั้นเขาจึงว่าขวานผ่าซาก ว่าดูว่าดำ พูดกระแทก แดกดัน กระแทกตัวมันสกปรกนั้นละลายใจใหม่ ตรงไหนมันสกปรกมากน้ำสาตลงไปแรงๆ เขาก็ว่ากระแทกเข้าใจใหม่ เรื่องหลักธรรมชาติแล้วมันไม่มีอะไรกับโลกแล้ว พูดให้มันจริง อย่างนี้

ท่านทั้งหลายให้ปฏิบัติธรรม ธรรมเป็นธรรมชาติสดๆ ร้อนๆ เหมือนกิเลสสดๆ ร้อนๆ โจมตีกันอยู่ตลอดเวลา นี่สดๆ ร้อนๆ มาตั้งกัปตั้งกัลป์ ธรรมที่หลุดพ้นจากนี้ ก็ พระพุทธเจ้าปริณิพพานที่พระองค์ จนกระทั่งถึงบัดนี้ สดๆ ร้อนๆ เช่นเดียวกัน ให้เลือก เอา เวลานี้ใครจะเลือกเอาทางดีทางชั่วขนาดไหนอยู่กับตัวของเราทุกคน เลือกดีได้ดี เลือก ชั่วได้ชั่ว ออกมาปฏิบัติตัวเอง ให้เป็นคนดี ดีขึ้นได้จิตดวงนี้ไม่ใช่เล่น เรื่องร่างกายไม่สำคัญ แหละ ออกจากร่างนี้เข้าสู่ร่างนั้น

พอพูดเหล่านี้มันก็ไปสัมผัสนะ มันแปลก นี่เวลามันสัมผัสจะพูดให้ฟังเสียบ้าง เวลา มันได้รู้มันรู้จนกระทั่งถึงเรื่องของสัตว์ เรากับสัตว์ตัวนี้เคยเป็นผิวเป็นเมียบัน ดูซินะ ท่านทั้งหลายเคยได้ยินไหม นี่ถอดออกมาจากนี้ มองเห็นปั๊บนี้มันวิ่งถึงกันแล้ว ปั๊บแล้ว เป็นแต่ เพียงว่ารู้แล้วผ่านไปๆ นี่โลกไม่เคยพูดกัน แต่เรื่องของจริงมันมีอย่างนั้น ไปเห็นปั๊บนี้ โอ๊ย สัตว์ตัวนี้มันเคยเป็นเมียเรามา นี่เห็นไหมละ จะว่าอะไรแต่คนเคยเป็นผิวเป็นเมียบัน แม้แต่สัตว์ก็เคยเป็น มันผ่านภพผ่านชาติมาก็กัปก็กัลป์ สลับซับซ้อน ทีนี้เวลานี้ ของเก่ามัน มียังงี้ มันก็รู้ของมันเอง ไม่ต้องมีใครบอก ไม่สงสัยจะไปถามใครละ ปั๊บ มันรู้เลย

โอ๊ย สัตว์ตัวนี้เคยเป็นเมียเรามา ฟังซิท่านทั้งหลายเคยฟังไหม คำพูดหลวงตาบัว มาอวดท่านทั้งหลายเธอ นี่ละเวลามันรู้ๆ เป็นแต่เพียงว่ารู้แล้วผ่านไปๆ ถ้าถึงเวลาที่สัมผัส ที่จะนำมาพูดบ้างก็พูดๆ เพราะพูดไม่ได้มีความตั้งใจ พูดไม่ได้ติดไม่ได้พัน ไม่ได้เป็นบาป เป็นกรรมอะไร พูดตามเรื่องราวที่เป็นมายังไง อย่างที่มันรู้มันเห็น ก็รู้ตามเรื่องราวที่เคย เป็นมา เวลาไปเจอสัตว์เข้าปั๊บนี้มันวิ่งถึงกันปั๊บเลย ไม่ต้องไปถามใครมันรู้เองของมัน ไม่ต้องถามใคร ไม่แน่ยิ่งกว่าเจ้าของ รู้เองเห็นเอง นั่นเป็นอย่างนั้นนะ ถึงว่า โอ๊ย มันเป็นได้ ทุกแบบทุกฉบับ สับสนปนเปทั้งมนุษย์ทั้งสัตว์ทุกประเภท เคยสับสนกันมาอย่างนี้ ตั้งกัป ตั้งกัลป์แล้ว จะมาว่าอะไรเพียงเท่านั้น

นี่ละจิตถ้ำลางได้รู้แล้ว แต่รู้เรื่องของธรรมทั้งหลายท่านไม่ได้เหมือนโลกรู้ รู้เหมือน ไม่รู้ เห็นเหมือนไม่เห็น ผ่านไปๆ รู้ไป ผ่านไปเป็นธรรมตาๆ ถึงคราวที่จะพูด ซึ่งไม่มีใคร

พูดเลยประเภทนั้นะ สัตว์เดรัจฉานกับเราเคยเป็นผิวเป็นเมือกกันยังไงหรือไม่ อย่าว่าแต่ มนุษย์มาเคยเป็นผิวเป็นเมือกกัน แม้แต่สัตว์ก็เคยเป็น มันวิ่งถึงกันหมด ก็ความเป็นจริง มันมีอย่างนั้น มันก็ต้องรู้ไปตามความจริงเข้าใจไหมละ จะลบล้างได้ยังไง จะว่าสูงกว่าต่ำได้ ยังไง ความเป็นมันเป็นอย่างนั้น นี่ละครมพระพุทธรเจ้า เวลาเปิดออกแล้วไม่ได้เหมือน อะไรนะ ที่นำมาสอนโง่ๆ อยู่ที่นี่ ว่าอวดอุตริมนุสธรรมเธอ แล้ว ใครพวกนี้พวกไม่อวด มี แต่พวกสุภาพดีทั้งนั้นเดี๋ยวนี มีเป็นลิงอยู่ตั้งแต่หลวงตาบัวคนเดียว ไปหนีพวกนี้ละ ให้อยู่ แต่ลิงคนเดียวตัวเดี๋ยวนี พวกสุภาพให้พากันไปให้หมด แต่มันไม่ยอมไป มันยังหมอบฟัง เข้าไปอีกพวกบ้านี้ เข้าใจไหม

นี่ละครมพระพุทธรเจ้าเลิศเลอขนาดไหน คิดดูซิตั้งแต่เป็นเส้น เส้นตัวเล็กตัวใหญ่ ขนาดไหน นี่ยกตัวอย่างมาย่อๆ พระติสสะ โยมอุปฐากท่าน เอาผ้ามาบังสกุลถวายท่าน ท่านก็เลยตัดจีวรเย็บจีวร ย้อมเสร็จเรียบร้อยแล้วเอาผ้าตากไว้ พอกลางคืนมาเกิดอุบัติเหตุ ปัจจุบันทันด่วน ตายเสียกลางคืนนั้น ผ้าที่ย้อมไว้เรียบร้อยแล้วนี้ ตากไว้ยังไม่ได้ใช้เลย ตายแล้วแทนที่จะไปสวรรค์นิพพานไม่ยอมไป สวรรค์นิพพานสู้อัจฉริยะนี้ไม่ได้เลย พระ ติสสะมาหวังผ้าจีวรผืนนี้ ที่ยังไม่ได้ใช้ ตายแล้วไปเกิดเป็นเส้นอยู่ในจีวร นั้นเห็นไหมละ แทนที่จะไปสวรรค์นิพพานไม่ยอมไป คุณค่าของสวรรค์นิพพานเวลานั้นสู้อัจฉริยะนี้ ไม่ได้ ตายแล้วต้องมาเป็นเส้น เกาะอยู่ในจีวรหึ่งหวงอยู่ในจีวร เพราะถือว่าจีวรนี้ยังไม่ได้ ใช้ จีวรนี้เป็นของเราๆ ยังไม่ได้ใช้ ตาย เลยกลายเป็นเส้นไปเกาะอยู่ที่จีวร

ไม่มีใครเห็นนี่นะ พระพุทธรเจ้าเสด็จมาเลยเทียว รับสั่งเลยทันที ใครอย่าไปแตะนะ จีวรผืนนี้นะ เห็นไหมละ นั้นละเห็นไหมญาณของพระพุทธรเจ้า คนทั้งโลกใครเห็นเมื่อไร เส้นตัวนั้น พระพุทธรเจ้าเสด็จมารับสั่งเลยว่า จีวรของพระติสสะตากไว้นี้ใครอย่าไปแตะนะ เวลานี้พระติสสะตายแล้วไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่าจีวร มาเกาะอยู่จีวร เป็นเส้นเกาะอยู่จีวรใคร อย่าไปแตะ เวลานี้พระติสสะเป็นเส้นกำลังหึ่งหวงในจีวร ตายแล้วมาอยู่จีวรก็มาหึ่งหวงอยู่ นั้น ใครอย่าไปแตะ พระติสสะจะถือว่ามาแย่งกรรมสิทธิ์ของตน ไปจุดไปลากไปเอาของตน มาจะโกรธจะแค้น ตายแล้วจะลงนรก พระติสสะตายแล้วจะลงนรก เมื่อมีพระมีใครไปจับ เอามา เพราะหึ่งหวงมาก จึงบอกไว้ว่าใครอย่าไปแตะ ตากไว้นั้นก็ให้ทิ้งไว้อย่างนั้นเลย พอ ถึงเวลาท่านก็จะรับสั่งเอง

ที่นี้ได้ ๗ วันหรือไง เส้นตัวนั้นก็ตาย ตายแล้วก็ไปสวรรค์ละที่นี้ หายห่างกับจีวรผืน นี้ ได้เกาะก็เอา ไม่ได้ใช้ได้เกาะก็เอาจีวรผืนนั้น ตายแล้วได้ไปสวรรค์ พระองค์เสด็จมา รับสั่งเลย เอ้า ที่นี้จีวรผืนนี้ใครจะแจกจะจ่ายไปทองคำไหนที่มีจีวรชำระดูทรุดโทรม ก็แจก ได้แล้ว พระติสสะตายแล้วไปสวรรค์แล้ว เป็นยังไงสวรรค์มีหรือไม่มีเอาอีกตอนนี้นะ แต่ ก่อนห้ามไม่ให้ไปแตะตายแล้วจะตกนรก กลัวเส้นตัวนี้คือพระติสสะนี้ตายแล้วจะตกนรก

ซึ่งกำลังหึ่งหวงอยู่เวลานั้น ทีนี้พอเส้นนี้ตายแล้วไปสวรรค์แล้ว ก็มารับสั่งบอก เอ้า ทีนี้จิวรนี้ให้แจกกันได้แล้ว พระตีสสะตายจากเส้นนี้ไปสวรรค์แล้วเวลานี้ นั้นเห็นไหม นั้นละตาญาณของศาสดา เห็นไปหมด ใครเห็นที่ไหน

เรื่องจิตขอให้มันรู้เข้ามาซิ มันจะรู้ของมันไปหมดนั่นแหละ เรื่องความรู้ในธรรมทั้งหลายนี้ไม่เหมือนโลกนะ ผิดกัน โลกรู้เข้ามานี้มันอัดอั้นตันใจอยากพูดอยากจายอยากไม่ อยากคุย แต่เรื่องธรรมรู้เป็นรู้ผ่าน ๆ ไม่มีอารมณ์ เมื่อเข้ามาสัมผัสจับบีบออกมาพูดเสียเท่านั้น ๆ เอง ต่างกันอย่างนี้ละ พวกจำเอา นี้ละอำนาจของจิตขอให้ฝึกฝนเถอะนะ จะเป็นไปเต็มสุดเหวี่ยงของตัวเอง นิสัยวาสนาของตัวเองมีขนาดไหน จะออกสุดเหวี่ยง รู้สุดเหวี่ยงของตัวเองนั่นแหละ ครั้งนั้นกับครั้งนี้สด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกัน ธรรมพระพุทธรเจ้า สด ๆ ร้อน ๆ ตลอดมา ปฏิบัติก็ต้องรู้เห็นตามนี้ สด ๆ ร้อน ๆ ตลอดมาเหมือนกันนั่นแหละ และตลอดไปด้วย ให้พากันตั้งใจประพฤติปฏิบัติ อย่าเห็นแต่กองมูตรกองคูดว่าเป็นของดิบของดี ชยชัยมันอยู่ มีแต่ชยชัยกองมูตรกองคูด นี่กว่าเป็นทองคำทั้งแท่งพวกนี้แหละ เข้าใจ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านั้นละพอ

โยม : ทองวันนี้ได้ ๓ บาทครับผม

หลวงตา : ได้ทุกวันละทอง ชิมซาบเข้าทุกวัน ๆ เพราะเราหวังอยู่นี้ เราจึงได้รับกวนบรรดาพี่น้องทั้งหลาย หวังจะได้ทองเพิ่มเข้าอีกเรื่อย ๆ ไม่ให้ขาดวรรคขาดตอนที่เดียว เพราะทองคำเราในคลังหลวงรู้สึกว่ามีน้อยมากอยู่ จึงต้องพยายามหาด้วยวิธีนั้นวิธีนี้ เพื่อจะเสริมทองเข้าไปสู่คลังหลวงของเราให้หนาแน่นมั่นคง เท่ากันกับชาติไทยของเรา หนาแน่นมั่นคงนั่นเอง เราเป็นห่วงขนาดนั้นนะ ไม่ได้เป็นห่วงในปัจจุบันนี้เท่านั้น กับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ที่เทศน์ว้อก ๆ อยู่นี้ ยังเป็นห่วงลูกหลานไทยของเรา ชาติไทยของเราต่อไปอีก จึงต้องหามาพยุงเอาไว้ ๆ

เราพยายามทุกวิถีทาง อะไรที่จะเป็นประโยชน์แก่ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เรา จะพยายามเต็มเหนี่ยว ๆ ทุกอย่าง ที่ว่าจะแต่ต้องทำลายไม่มี เราบอกในหัวใจเราไม่มีเลย มีแต่พยุงทั้งนั้น เพราะฉะนั้นใครเข้ามาแต่ต้อง ๓ พระองค์นี้ จึงได้พัดกับเราตลอด ถ้าใครมาแต่นี้ไม่ได้ละพัดกันเลยทันที เหมือนไอ้กันั้นละ เศษผ้ามันคาบอยู่นั้นใครไปแตะไม่ได้ มันจะช้ดกันเลย ไอ้กันั้น

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz